

Az uhornai búcsú

Hát itt Uhornán is vót a búcsú. Hát gyöttek úgye messziről a papok a népekvel a búcsúra. A kántor is gyött velek énekelve, imádkozva, az úton is. Hát jártak azelőtt, úgye istenfélő vót a nép és jártak a búcsúra. Mindegyiknek vót, hogy mikor, melyik ünnepre vót a búcsú. Hát itt szokott lenni búcsú a' uhornai hegyen. Hát elgyöttek. Hogy elgyött az este, há' most má' hova menjenek: el kellett szállásolni, hát ki hova tudott úgye, vagy lehet, hogy ismerőse is vót valakinek vagy valami; hát azok osztán elmentek, elszállásoltak. No de most a kántor meg a pap hát hova menjen, hát valahova mégis egy rendesebb helyre. Hát vót egy fiatal menyecske, hát ott elférnek. No de hát hogy egyforma legyen a búcsú, hát legyenek egyformán mindenütt. Hát má' hogy csinálja, az asszony meggondolta. A földre hozott be szalmát, lepokrócolta. Hát most, kérem szépen, hát hogy egyformán legyenek, a menyecske befeküdt a közepibe. Hát hogy egyforma: innen is van egy ember, onnan is, hát egyforma. Egy kicsikét eldriemáltak [elszunnyadtak].

De a pap spekulát a menyecske körű' erősen. Spekulát, hogy micsináljon. Még meglökte a kántort. A kántor észrevette, hogy valami huncutság van. Nem mozdult. Aludt, horkolt. Feküdt. No, ha így nem mozdul meg, megpróbálom. Osztán akkor, kérem szépen, fogta, kihúzott a kántornak a tökiről egy szál szőrt. A kántor nem mozdult, csak feküdt. Még a pap mindég csak gondolkozott. Megint kihúzott egy szál szőrt. Akkor se mozdult. Há' megpróbálta harmadszor. Egyszerre kihúzott neki három szál szőrt a tökiről a kántornak. Akkor se mozdult. Na akkor a pap elkezdte osztan a menyecskével. „Má' reggelig ez úgy alszik”, azt mondja. Na ez nem mozdult. Másnap reggel mentek misézni ottan, már fel a hegyre:

– Bárcsak mindig ilyen jó búcsúeste vó-óna [recitálva]!

A kántor meg megszólalt: (úgye neki felelni kellett vóna)

– Akkor az én tökömön egy szál szőr se vó-óna [recitálva].

Hát ilyen marhaság ez.